

LAGE LANDEN HEBBEN NU OOK BETTY FORD-KLINIEK

Luxueus afkicken

De Lage Landen hebben hun eigen Betty Ford-kliniek. In het gulle groen bij het drielandpunt draait sinds drie maanden het U-center, een unieke privékliniek voor rijke mensen met 'lifestyleziekten'. Zich dood werkende zakenlui, mensen met een drank-, drug- of eetverslaving, hardnekkige depressies, angsten of fobieën, ze proberen er in alle luxe af te geraken van hun probleem. Er is geen wachttijd. De behandeling is kort en intensief. En ook erg duur. Zes weken recovery kost 20.000 euro. «Mijn beste belegging in jaren», zegt een cliënte.

ANNICK DE WIT

Het U-center ligt op een toplocatie. Op een heuvel in het Nederlandse Epen, vlak bij de Belgische grens tegen de Voerstreek aan. We zien een Duitse touringbussen voorbij en echtparen in rennersbroek met hoogstens wat te veel cellulitis op de billen, maar sinds begin april maken ook verslaafden met een spaarboek de klim naar boven. De luxe privékliniek is ondergebracht in een gigantisch voormalig hotel, gerenoveerd met topklasse. Opeen design hoekbank in de grote inkomhal ligt een patiënte te slapen. De fotograaf wordt aangemaand zachtjes te doen en rustig af te wachten tot de vrouw wakker wordt alvorens aan het werk te gaan. Geen spartaanse tucht in het U-center, dat voel je zo. Het hotelpersoneel, dat is gebleven voor de bediening, knikt voornaam. Het is aangevuld met een 18-koppige medische staf en een keure van de beste psycho- en fysiotherapeuten.

De prijs? 495 euro per dag. Maar je hebt er wel je leven en je gezin voor terug

Stichter Jeroen Fisser

De Nederlander Jeroen Fisser, voorheen ondernemer in mode en textiel, stak zijn zinnen, zakenkennis en ziel in dit voor onze conteren unieke project, vertelt hij onder de koffie. «Mijn vrouw is alcoholist. Dat merkte ik tot mijn woede en frustratie pas nadat ik mijn bedrijf had verkocht en uiteindelijk meer thuis was. Ons huwelijk stond op barsten. Ik zei: 'Of je laat je opnemen, of het is over tussen ons.' We moesten tot onze verbijstering uitwijken naar Duitsland om een degelijke kliniek te vinden. Overal waren er lange wachttijden — de schande van de he-

dendaagse ziekenzorg — en zelden was er gepaste opvang, vonden wij. Er bestaan nog instellingen waar patiënten niet meer dan een uurtje therapie per dag krijgen en de rest van de dag zelf boodschappen moeten doen en de gangen poetsen. (Blasf) Dat is puur jaren zestig, daar schiet je niets mee op! Mensen willen nu bediend worden, of je nu een jas gaat kopen of een behandeling voor je psychische probleem. Voor iemand met een verslaving is nu trouwens het moment om aan de slag te gaan: morgen is er alweer een excuus verzinnen om je beste vriend de fles toch weer voorrang te geven.» Fisser klaagde erover bij zijn goede huisvriend Antoon Van Balkom, een succesvolle metaalhandelaar. «En die sprak toen de gevlugelde woorden: 'Wat er niet is, haken we Jeroen.'» De twee zakenpartners reisden Europa rond om expertise op te doen. «Het is een bijzondere bedrijfstak. Een groeiende markt ook. Maar geen om je over te schamen, vind ik. Niet als bedrijf, als je een topservice levert. Ook niet als klant. In Engeland, Duitsland, Frankrijk zijn er privéklinieken te over. In de VS heb je tegenwoordig een voorsprong bij sollicitaties als je in rehab bent geweest, want dan ben je een sterke. Ook bij ons eet het taboe heel langzaam weg, hoop ik steeds weer. Eén op de vier Nederlanders heeft een psychisch probleem. Ze kunnen er maar beter iets aan doen, toch? De economie en zoveel mensen lijden hieronder.»

Mensen willen nu bediend worden, of je nu een jas gaat kopen of een behandeling voor je psychische problemen

in de wellnessruimte met uitzicht op de vallei. Drie jonge meisjes in het zwembad met Italiaans mozaïek. Een man met een denkrimpel en een dik boek op het terras zo groot als een olympische ijs piste. En dan naar de kamers. Stijlvol design, opnieuw. «Er is overal aan gedacht, ook hieraan», wijst Fisser naar een stalen kabele rond de föhn zodat die niet in het bad kan vallen. «Nachten heb ik wakker gelegen van dit project, dit moest echt helemaal op punt staan.» Maar koken kost geld. In casu 495 euro per dag. Of voor een gemiddelde opname van zes weken zo'n 20.000 euro. Voor de Nederlanders, die tegenwoordig bij wet particulier verzekerd zijn, wordt daarvoor volgens Fisser 8.000 tot 13.000 euro door de verzekering terugbetaald. Hoe

geconcentreerd programma. Patiënten moeten, ook terwijl ze nog in detox zijn, gelijk mee in therapie. Maar we zijn niet van de keiharde aanpak, zijn er integendeel van overtuigd dat een beetje verwenning mag voor wie emotioneel al zo'n hard labuur moet leveren, maar er zijn wel heel duidelijke regels die we ook heel duidelijk uitleggen. Een uitdaging voor ons behandelend personeel, want patiënten uit het hogere segment zijn vaak heel assertief en zijn gewend zelf de opdrachten uit te delen of open bepalde manier bejegend te worden. Daarom bijvoorbeeld die laptops en BlackBerry's uit moeten, wordt uitgelegd. Waarom ze na drie keer betrap worden op drank of drugs eruit gaan, proberen we uit te leggen. Beteugelen en betuttelen doen we dus duidelijk niet.»

De psychotherapeute ziet helemaal niets verkeerd aan de commercialiteit van dit project. «Ik versta onder commercialiteit: kwaliteit eisen voor je behandeling. Daar hebben alle patiënten recht op.» En die kwaliteit lijkt gegarandeerd. Alle behandelaren zijn officieel erkend. En de universiteit van Maastricht heeft in het U-center vier werkruimten. Het zal de nieuwste ontwikkelingen uit de psychotherapie systematisch introduceren én gaat wetenschappelijk onderzoek doen

PATIËNTE GETUIG

«Luxueus uithuilen werkt beter»

Laetitia, een dame van voorin de zestig uit de groene rand rond Antwerpen, is op dit moment de enige Belgische patiënte in het U-center. Stijlvol in jogging, met terug van de fitness. Zij kampt al een heel aantal jaren met depressies, problematisch weinig eten en recent ook met alcohol. Maar ze komt hier naar eigen zeggen «al verrassend snel op haar plooien. «Ik kan wenen, alvast. En voor 't eerst in mijn leven schaam ik me er niet voor.»

Laetitia heeft een taai voorgeschiedenis. Een zware scheiding, een zware strijd tegen kanker achter de rug. Ze is moeten stoppen met werken als docente door haar ziekte. «Het heeft me soms ontbroken aan de zin om te leven. Ik ben al vele jaren een uitweg aan het zoeken. Ben ook ooit opgenomen in een Antwerpse kliniek na een lange wachttijd. Daar werd ik verplicht medicatie te slikken, had ik na acht dagen geen arts gezien en bejegende de helft van de verpleegsters is alsof je een misdadiger bent in plaats van iemand met een verslaving. In dit centrum voel je geen enkel stigma. Zeer helend voor je geduete zelfbeeld, geef me.»

Als hotelgast

«We worden hier bediend als een hotelgast, en het interieur alleen al — en dat mag materialistisch klinken — stimuleert. Ik wil niet een hele dag op een muur vol graffiti moeten kijken, want dat bevordert mijn genezing niet. Ik wil niet het gevoel hebben in de marginaliteit te zitten. Ik kan het me permitteren hiernaartoe te komen, en dat maakt me geprivilegieerd. Maar wie met een Mercedes kan rijden, kiest toch ook uit schaamte geen Opelje? Doordat ik hier in een crisis naartoe ben geseind, heb ik

niet de kans gehad uit te zoeken of mijn ziektefonds een deel gaat terugbetalen. Maar ik geloof nu al dat dit mijn beste belegging in jaren is. Ik heb dinsdaggebeld, en vrijdag was ik hier al. Bij aankomst liet men me eerst even tot rust komen, kreeg ik een medische check-up met bloedafname. Ik ben hier nu twaalf dagen en ik heb nog geen pil geslikt, maar word constant omringd door de beste professionals. Gaan we wandelen en wil ik de laatste kilometers niet meer mee, dan wacht de persoonlijke coach samen met mij op een bankje tot de rest van de groep weer terug is. Alcohol is hier uiteraard niet. Begeleiding wel. Ook het eten gaat al vlotter: ik heb de laatste jaren geen dessert meer gegeten, en nu smaakt het me.» «Bij de andere gasten, die al verder zijn in hun programma, zie ik dat van de psychotherapeuten een grondige planning krijgen om mee naar huis te nemen. Een wapening tegen het vervolg van hun leven. Ook met de familie wordt gesproken. Ik weet niet of ik na zes weken 'gezenen' zal zijn. Een verslaving en de neiging tot depressie lijken eigenlijk heel je leven op de loer. Maar ik voel toch dat ik hier knoppen ga kunnen omdraaien. En dat is me het geld nu al waard geweest.» (ADW)

Feng Shui

Zes jaar later is Fissers huwelijk gered én is het U-center een feit. Het resultaat oogt fantastisch. Geen witte jaste zien, niets dat lijkt op een ziekenhuis — behalve het doosje tissues op elk bijzettafelje voor de waterlanders. Er hangt kunst aan de muren, het meubilair gestileerd. Allemaal volgens de regels van Feng Shui, trouwens. Fisser: «Daar is mijn zakenpartner Antoon erg voor. We hebben alle aanbevestigde bedden en stoelen naar de juiste windrichting, geen scherpe hoeken aan het meubilair, ovale bloemenperken, op de juiste plek roostuitjes om de energie binnen de kring te houden. Hier op de gang was een punt van slechte straling, zeiden de sjamanen. Ze hebben er drie uur staan hummen en het was weg, ze ook paragnost die het pijnpunt eerder al had opgemerkt. (Lacht verlegen) Ik ken er zelf niet zoveel van, maar wie er belang aan hecht, is er maar mee gebaat. We willen echt voldoen aan zoveel mogelijk wensen.» Hier en daar tijdens onze rondleiding zien we een patiënt. Een moolgeveertiger op een hometrainer

het met de Belgen zit, weet hij niet te zeggen. Rest hoe dan ook nog een flink bedrag door de patiënt zelf te betalen. «Maar je hebt er wel je leven, je gezin voor terug. Bovendien: klassiek is dat 'duur' voor de patiënt net een stimulans is om vol te houden. En zit je gedurende enkele jaren elke week een uurtje bij een psycholoog die per sessie 100 euro vraagt, dan loopt dat ook stevig op.» Verder lopend, met de voeten op het dikke tapijt, betrap ik mezelf op een wat sinistere dubbele wens: een verslaving aan iets anders dan mijn eeuwige sigaret en een rijke tante van wie er spoedig wat te erven valt. Om ook eens zes weken in de watten te liggen werken aan mezelf. Maar ik zou me vergissen. «De intensieve behandelingen, die al vroeg in de ochtend beginnen, zijn mentaal heel zwaar», legt Jolanda Franken, directeur behandelingen van het U-center, uit.

BlackBerry uit

De therapie is minimaal op medicatie gericht, maar wel op groeps- en individuele gesprekstherapie, fiftyfifty verdeeld, én op fysieke coaching. «Het is een heel

naar het effect van de omgeving — deze pure luxe — op het herstel van de patiënten. «Wij zijn er heilig van overtuigd dat deze specifieke omgeving een positieve werking heeft», zegt Jolanda Franken. «De universiteitsmedewerkers zullen dat ook wetenschappelijk aantonen.» Zo'n vijftig klanten zijn er al geweest of nog in behandeling, onder wie ook enkele Belgen. Fisser: «Het profiel van onze patiënt begint bij het *middle management*, de Volvo-rijder zeg maar, en alles wat daarboven ligt. We hadden al een piloot, een arts, veel zakenmensen ook.» En bekende mensen? «We zouden ze aan u niet bekend maken, dat begrijpt u», zegt Fisser flinthead. De eigenaar van dit bijzondere hotel hoopt na Nieuwjaar op volle toeren te gaan draaien — op die drie kamers na, die te allen tijde worden vrijgehouden om tegen niemand te moeten zegenen: «Komt u over drie maanden nog eens terug, meneer of mevrouw.» Maar de ondernemer is nu al content. «Ik zie hier mensen gedrukt naar binnen komen, en trots weer naar buiten lopen. Ik heb nog nooit in zo'n leuke business gezien.»

